

Henri Puvrez, Najade - hardsteen

hier, ze veel inniger blijkt dan men hier meent. Wij zijn nog te vaak gevangen binnen de heerlijkheid van onze afgeslotenheid en wij hebben op de intimiteit een algemeen beslag gelegd. Laten we erkennen, dat er in ons dagelijksche leven reeds veel van te loor is gegaan. De horretjes en spionnetjes eischen dichte, althans lage gordijnen en was het niet Greshoff, die over den schemerlampencultus heeft geklaagd, dien wij straat in straat uit bewonderen door groote, niet meer angstvallig gesloten ramen? Wij zien in de moderne huizen tot achterin de huiskamers, van de straat af leven wij mee, tot in het bordje soep, het kopje thee, het bittertje. De Hollandsche intimiteit wordt uitverkocht, zooals ze in onze schilderkunst reeds geruimen tijd grover en uiterlijker is geworden.

En zoo trof het, hoe op deze Belgische kunsttentoonstelling de Hollander gauw wordt afgeleid door eenigszins andere levensvormen en aspecten, zooals die zich afspiegelen in de kunst en kennelijk verband houden met de vormen van het maatschappelijk leven. Doch wij moeten onderscheiden. Tusschen die andere gebruiken en vormen leeft een andere intimiteit. Reeds noemde ik eenige voorbeelden van innigheid in deze schilderkunst. Doch ze is in menig schilderij te vinden en dan vooral in het gebaar.

Wij hebben, misschien meer dan een ander volk, de innigheid gevonden van het licht in onze kamers. Wij kennen de fijnheid van het tonige, de vele schakeeringen van het licht over de dingen. Bij de Belgen vinden we herhaaldelijk de fijnheid van het mensche-lijk gebaar, van een manier van staan, van een houding, van het heffen van een hand,